

Een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar.

Ds. J. IJsselstein - Spreuken 23:15-35

Liturgie:

Psalm 108:1

Psalm 100:2 (middagdienst)

Lezen Spreuken 23:22-35

Psalm 27:1,3,5

Psalm 37:2

Psalm 86:6

Gemeente, het is de opdracht van de dienaren van het Evangelie om een bruid te zoeken, een bruid te werven voor hun Meester, Jezus Christus. Daarom wil ik vanmorgen-/middag uw aandacht vragen voor een klein gedeelte uit het hoofdstuk dat u voorgelezen is, Spreuken 23, het 26^e vers, het eerste gedeelte. Spreuken 23, het eerste gedeelte van vers 26, waar het Woord van God als volgt staat opgeschreven:

Mijn zoon, geef mij uw hart

Het thema van de preek luidt:

Een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar

Er zijn vier aandachtspunten. Eigenlijk zijn het vier vragen:

1. Wie doet dat verzoek? Wie doet dat aanzoek?

2. Aan wie wordt het gedaan? Mijn zoon!

3. Wat is de inhoud van dat aanzoek? Geef mij uw hart!

En in de vierde plaats wil ik u een viertal persoonlijke vragen voorleggen.

Dus, een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar.

Wie doet dat aanzoek? Aan wie wordt het gedaan? Wat is de inhoud van dat aanzoek? En tot slot vier persoonlijke vragen.

Als eerste dus:

1. Wie doet dat aanzoek?

Namelijk dit aanzoek: Mijn zoon (wij mogen daarbij ook denken 'mijn dochter'), geef mij uw hart.

Gemeente, wie vragen eigenlijk allemaal niet om de liefde van ons hart? Wie zijn eigenlijk allemaal niet op zoek naar de liefde van ons hart?

De verleidingen van de wereld, de dingen van de wereld trekken aan ons.

Spreuken 23 noemt er twee heel in het bijzonder. De *vreemde vrouw*, de onwettige vriend of vriendin, de prostituee, en de *wijn* die rood kleurt in het glas.

Ze trekken aan ons hart! Maar daarbij natuurlijk ook al die andere dingen: het mooie van het leven, het geluk, het plezier van het leven.

En, jongelui, ook je vrienden en vriendinnen, ze zeggen het allemaal met of zonder woorden: Geef mij alsjeblieft je hart! De twinkeling uit hun ogen straalt je toe en verraadt de vraag: 'Mag ik alsjeblieft je hart, dan krijg jij het mijne'.

Misschien zeg je: 'Ja, ik heb mij hart al aan iemand verloren. Ik ben smoorverliefd op iemand geworden, ik ben mijn hart kwijt.' Dan maar hopen en bidden (en je best doen) dat het wederzijds gaat worden.

Alles en iedereen vraagt om de liefde van ons hart en wij kunnen ondertussen ons hart maar *aan één iemand* geven.

Want... liefde vraag een héél hart! We kunnen ons hart niet delen! Als we een hart in tweeën delen, dan leeft het niet meer, dan klopt het niet meer! Je kunt en je mag, jongelui, niet tegelijk verliefd zijn op twee mensen. Dan kan niet! Liefde snoept niet van twee walletjes. Liefde vraagt *een heel hart*.

Maar *wie* stelt nu die vraag? Mijn zoon, mijn dochter, geef mij uw hart!

Salomo, zouden we kunnen zeggen. En dat is waar. Want boven dit Bijbelboek staat: de Spreuken van Salomo.

Maar, Salomo schrijft (dat blijkt uit hoofdstuk 1) *in naam van de opperste Wijsheid*. Zo begint het Spreukenboek, hoofdstuk 1:20: *De opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten; Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij Haar redenen in de stad; Gij slechten! hoe lang zult gij de slechtigheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.*

De opperste Wijsheid is aan het woord in het Spreukenboek.

De opperste Wijsheid zegt: Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart. En die Opperste Wijsheid is niemand anders dan Jezus Christus.

Paulus schrijft in 1 Korinthe 1: *Christus is ons geworden tot wijsheid en tot rechtvaardigmaking en tot heiligmaking en tot verlossing.*

Dus de vraag van *Christus* is aan u gericht: 'Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart.' Als een *mens* ons hart vraagt, kunnen we dat nog wel begrijpen. We kunnen aangesproken zijn door iemands uiterlijk, door iemands ogen, door iemands karakter, door iemands invoelen, door iemands begrip.

Maar hier is het *Christus*! Hier is het de Drie-enige God, die vraagt aan Zijn schepsel: 'Geef Mij uw hart!'

Wat beweegt God eigenlijk om ons hart te vragen?

Niet ons karakter, want ons karakter is vijandig.

Niet ons hart zelf, want ons hart is dood! Het klopt helemaal niet van liefde en warmte tot God. Sterker nog, ons hart gromt van vijandschap tegen God.

Wat beweegt God *dan*, om ons hart te vragen? Als u daarbij bedenkt, dat God de volzalige God is! Hij is vol van zaligheid. Hij heeft geen mens nodig om Hem te dienen...

Het is te begrijpen, dat *wij* iedere dag bidden, jongens en meisjes, tegen de Heere: 'Geef ons heden ons dagelijks brood.' Dat is wel te begrijpen.

Maar dat de Schepper van hemel en aarde aan Zijn gevallen, vijandige en opstandige schepsel vraagt: 'Geef Mij uw...'

Ja, *wat* voor een hart eigenlijk? Uw *dode* hart! Uw *vijandige* hart! Geef Mij uw hart!

Dat is toch onbegrijpelijk?

Het is onbegrijpelijk dat de eeuwige God, de Schepper van hemel en aarde, op zoek is naar gevallen zondaren, om die aan te nemen als zonen en dochteren.

De bede uit deze tekst moet wel voortkomen uit de onbegrijpelijke en eenzijdige liefde van Gods welbehagen tot Zijn bruidsgemeente.

En tegelijkertijd uit de onbegrijpelijke en oprechte bewogenheid van God met Zijn gevallen schepsel. Het is een onbegrijpelijk, eenzijdig aanzoek van Christus, als Hij zegt tegen u: 'Geef Mij uw hart!' Het is niet anders dan een huwelijksaanzoek: 'Geef Mij uw hart!'

Hebt u wel eens nagedacht over die twee harten? Het hart van *u* en *mij*, en... daarnaast dat hart van *Christus*?

Ons hart is dood, vijandig, opstandig, vol van liefde tot de wereld, getrouwd met de duivel, dood in zonden en misdaden.

Dat is uw schuld, dat is mijn schuld! Dat is het loon op onze zonde.

En... daar tegenover het hart van *Christus*. Toen Hij in deze wereld was, werd Zijn hart gedrukt, door bittere ellende en bittere droefheid in de hof van Gethsémané. Toen Hij gedrukt werd onder de zware last van Gods toorn, drupte het bloedige zweet uit Zijn voorhoofd en het viel als grote druppels bloed op de aarde.

En toen Hij Zijn leven had afgelegd als de Gekruisigde, toen werd Zijn zijde doorstoken. Iemand stak een speer door Zijn zij, en die stak natuurlijk door, die stak dwars door Zijn *hart!*

Zijn hart is *doorstoken* vanwege de schuld en de zonde van al de Zijnen om die te betalen. En uit dat doorstoken hart vloeide bloed en water, volkomen genoegzaam, overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonde, zegt onze belijdenis, van de hele wereld.

Voor één zondaar meer, had Hij niet meer hoeven lijden. En voor één zondaar minder, niet minder. Er is genoeg! Er is een overvloed van bloed en water, dat stroomt uit de zijde van de Gekruisigde.

En die overvloedige genade is de grond van deze tekst. De grond van de nodiging in deze tekst, de grond van het aanzoek, aan uw adres: 'Mijn zoon, mijn dochter geef mij uw hart!'

Onze tweede gedachte:

2. Aan wie wordt het aanzoek gedaan?

Toen Jozef voor Potifar werkte, toen was er steeds de vrouw van Potifar, wij weten niet hoe zij heette, die alsmaar tegen Jozef zei: 'Jozef, geef me je hart, ik wil graag je hart!'

Keer op keer! En toch ging hij er niet op in. Want hij had zijn hart al aan Iemand anders gegeven. Daarom viel er helemaal niet met hem te onderhandelen.

Dat is eigenlijk wel een nuttige les voor ons allemaal, ook in deze tijd.

Toen zij steeds maar weer bij hem zeurde: 'Jozef, deel toch met mij het bed van de liefde', toen zei hij niet: Ik zou wel willen, maar ik mag het niet... Toen zei hij niet: Ik zou wel willen, maar stel je voor dat mijn oude vader dat hoort, stel je voor dat het uitkomt, dat het openbaar wordt... Hij zei ook niet negen keer 'nee' en de tiende keer 'toe dan maar'...

Nee, hij *wilde* en *kon* zijn hart niet geven, want hij *had* het al weggegeven aan Iemand anders.

Mijn zoon, mijn dochter, is het aanzoek aan uw hart: 'Geef mij uw hart.' '

Of... hebt u, uw hart al weggegeven aan iemand anders?

Moet u niet eerlijk bekennen: Ik heb mijn hart aan de Heere onttrokken en ontstolen, en heb het weggegeven aan de duivel? En sindsdien bent u maar doorgedaan op die weg, en u hebt uw hart voortdurend weggegeven aan alles en iedereen, maar niet aan God.

Misschien hebt u uw hart gestort op uw bankrekening, misschien ligt het in uw hobbykamer. Misschien ligt uw hart op uw werk, misschien ligt het bij de carrière van uw kinderen. Misschien hebt u het belegd in een beleggingsportefeuille. Misschien hangt het in de garderobekast naast al die nette pakken of ligt het op de hoedenplank naast al die prachtige hoeden. Misschien zit uw hart wel stiekem verstopt onder de kurk van de drankfles. Niemand weet het! Misschien hebt u uw hart wel verstopt in het bed van een vreemde vrouw. Maar *hoe dan ook!* U hebt uw hart van nature onttrokken aan God!

Verberg u dan ook niet, achter welk excuus dan ook, dat u uw hart *kwijt* bent. U hebt het *zelf weg gegeven* aan alles en iedereen, behalve aan God.

Dat is uw schuld, dat is uw eigen daad. Dat is uw eigen mis-daad. Dat is uw opstand. Dat is uw zonde.

Verberg u daarom niet achter uw onmacht, door te zeggen: Ja, maar, de Heere zegt wel 'Geef me uw hart', maar... ik *kan* mijn hart niet geven.

Misschien hoopt u wel, dat ik u gerust zal stellen en zal zeggen: 'ja, dat is waar'.

Maar ik stel u niet gerust! Ik *beschuldig* u!

Als ik u zeg, dat u willens en wetens uw liefde aan anderen hebt gegeven, en niet aan God. U hebt willens en wetens niet éénmaal, maar steeds weer opnieuw uw hart onttrokken en uw liefde aan anderen gegeven.

En ondertussen krijgt u, zo zegt de bekende dominee Ralph Erskine, dagelijks liefdesbrieven uit de hemel. Uw naam staat erop. Uw voornaam, uw achternaam, uw adres. Dagelijks liefdesbrieven uit de hemel...

En weet u wat er bovenaan die brieven staat? 'Mijn zoon, mijn dochter.'

En weet u wat er verder staat? '*Keert weder, gij afkerige kinderen en Ik zal uw afkeringen genezen. Hoe lang zult u de slechtheid beminnen en de wetenschap haten? Keert u tot mijn bestraffing. Neigt uw oor en komt tot Mij. Wie is slecht, hij kere zich herwaarts.*'

Mijn zoon, Mijn dochter!

Die aanspraak doet in de eerste plaats denken aan jongelui.

Jongeren onder ons, de beste tijd om met Christus te trouwen (dat is een Bijbelse uitdrukking), de beste tijd om met Christus te trouwen is de tijd van je jeugd.

De beste tijd om je hart aan de Heere te geven is... vandaag. *Gedenk aan je Schepper in de dagen van je jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen en de jaren naderen, van welke je zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve.*

Je jeugd is de beste tijd om je hart aan de Heere te geven!

Het zal je bewaren voor heel veel zonden. Het zal je beschermen, tegen allerlei verleidingen. Het zal je leven vullen, met vreugde, met rust en met blijdschap. Wat er ook gebeurt, en er kan veel gebeuren in een mensenleven, dan toch, als je de Heere dient en vreest, dan kun je toch zingen: *In de grootste smarten, blijven onze harten in de Heere gerust. Ik zal Hem nooit vergeten, Hem mijn Helper heten, al mijn Hoop en Lust.*

Vandaag zegt de Heere tegen jou..., en tegen jou...: Geef Mij je hart!

Deze dag is de beste dag. Morgen is ongeschikt.

Mijn zoon, Mijn dochter!

Hoort u daarin ook niet iets doorklinken van het feit dat God laat voelen, dat Hij *recht* heeft op uw en mijn leven? Hij zegt als het ware tegen u en tegen jou: Je bent wel je eigen weg gegaan, maar Ik ben je niet vergeten...!

Denk maar aan de vader van de verloren zoon, die was weggegaan naar een ver gelegen land. Dwalend en dolend, genietend van dit leven. Maar die vader stond op de uitkijk, te wachten op de terugkeer van zijn weggelopen jongen.

Zo wacht God op de terugkeer van weggelopen, verloren zondaren. *Keert weder, gij afkerige kinderen.* Daarin hoort u liefde doorklinken. Gij afkerige kinderen!

En tegelijkertijd het recht dat een vader heeft op zijn kinderen.

Daarom, bekeert u! Kom, net als die verloren zoon, terug met een gebed op uw lippen.

Nee, niet met een opgeheven hoofd, niet met een hoogmoedig hart, niet zeggend: 'Heere, ik kies voor U, ik kies voor Jezus.'

Nee, zo niet. Maar, zoals die verloren zoon teruggekomen is: Vader..., ik... heb... gezondigd... en ik ben het niet waard om uw zoon genaamd te worden. Dat ben ik niet meer waard. Ik heb geen recht om thuis te mogen wonen. Maar geeft U me alstublieft de minste plaats, de plaats van een dagloner, de plaats van een huurling.

Misschien bent u ondertussen wel oud geworden.

En dan toch klinkt vandaag opnieuw het aanzoek aan uw... hart: Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart... Opnieuw wordt u gebeden, in de Naam van Christus: *Wij bidden u van Christus wege, laat u toch met God verzoenen!*

Misschien zegt u: Ja, maar mijn hart is dood.

Ziet u wel, hoe weinig de Heere van u vraagt? Hij vraagt uw dode hart, meer niet...

En ziet u wel hoeveel de Heere u geven wil? Hij wil u een nieuw hart geven.

Misschien zegt u: Ja, maar mijn hart is koud, het is zo hard.

Ziet u wel, hoe weinig de Heere van u vraagt? Hij vraagt een koud hart, Hij vraagt een hard hart. En Hij wil het tot een vlesens hart maken.

O, kom dan toch, ouderen onder ons, met dat dode hart, met dat vijandige hart, met dat harde en koude hart. Kom toch, vijanden van Christus, tot Christus!

Want Hij heeft het gezegd: *Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen!*

Hij zal u, met uw dode hart, met uw vijandige hart, met uw opstandige hart in alle liefde en vriendelijkheid ontvangen, en u al Zijn liefde en bereidheid tonen om u een nieuw, een levend hart te geven!

Onze derde gedachte:

3. Wat vraagt Christus?

Wat is de inhoud van het aanzoek? Geef Mij uw *hart!*

Jongelui, als je verkering hebt, dan neem je geen genoegen met een half hart. Je wilt de liefde van een heel hart.

Je bent niet tevreden als je alleen maar de hand van iemand vast mag houden. Je wilt niet iemands handen, maar je wilt iemands hart.

Je bent niet tevreden met de voeten van iemand, om samen ergens naar toe te gaan. Nee, je wilt de liefde van het hart!

Je bent niet tevreden met de ogen of oren van iemand. Nee, je wilt die hele persoon. En dat is heel terecht.

Al uw werk voor de Heere, al uw spreken over Hem, al uw lopen voor Hem, is in de ogen van de Heere een grote gruwel, als u Hem *uw hart* onthoudt.

De Heere vraagt niet in de eerste plaats uw ogen, uw voeten of uw mond. Hij vraagt in de eerste plaats de volkomen liefde van uw hele hart.

God vraagt niet uw tong. Jongelui, je bent niet tevreden als je een vriend of een vriendin hebt, die alleen maar met je en over je wil praten en verder niets. Nee, je wilt de liefde van zijn of haar hart. Al spreekt u over de dienst van de Heere, al weet u de bevindelijke weg van A tot Z, dat is niet de ware godsdienst. De Heere vraagt uw hart en niet uw tong.

De Heere vraagt ook niet in de eerste plaats uw werken. Jongelui, je bent niet tevreden met een vriend of vriendin die alleen maar wil klussen in het huis dat je samen hebt gekocht. Je wil terecht de liefde van het hart.

Dat u bidt, dat u leest, dat u mediteert, dat u stille tijd houdt, dat u ten avondmaal komt en wat u ook allemaal doet, dat is niet wat de Heere in de eerste plaats aan u vraagt!

Hij vraagt in de eerste plaats niet uw werk, maar uw hart.

Mijn zoon, mijn dochter, *geef* Mij uw hart.

Dat is geen dwang. Als de Heere zegt: *Geef* Mij uw hart, dan is dat geen dwang.

De Heere zet vanmorgen niet het mes op uw keel, en zegt niet tegen u: Uw hart of uw leven! Hij dwingt u niet met geweld om uw hart af te staan, als een betaling van uw schuld, hoewel Hij dat zou kunnen en mogen doen. Maar Hij vraagt in onbegrijpelijke liefde en bewogenheid en vriendelijkheid... uw hart.

Uw dode hart, om het levend te maken. Uw stenen hart, om er een vlesens hart van te maken. Uw gesloten hart, om het te openen. Uw harde hart, om het te verbreken.

Misschien zegt u opnieuw bij u zelf: Ja, maar ik kan mijn hart niet geven, want ik ben dood... Maar bent u niet bezig om uzelf te verschuilen achter een goed klinkend excuus?

Want dat u uw hart niet kunt geven, dat is uw schuld. Dat is omdat u uw hart aan een ander hebt gegeven!

Als er nu een getrouwde man zou zijn, en hij verlaat zijn vrouw en gaat naar een ander, en na verloop van tijd zegt hij: 'Ja, ik zou best terug willen, maar ik kan niet. Ik kan er ook niets aan doen..., dat ik niet zomaar terug kan... Ik blijf maar wachten en ik zie het wel, maar ik kan er ook niets aan doen...' Dat gaat er bij u toch ook niet in?

Dodelijk is dat excuus, dodelijk is die lijdelijkheid, waarmee we God de schuld geven, om er ondertussen zelf tussenuit te kruipen. Dat onvermogen is schuld! Erken dat toch! God moge u licht in uw ogen geven en vrijmoedigheid in uw hart, zodat u op uw knieën zou erkennen en belijden dat het uw eigen *schuld* is. Zodat u zou gaan bukken en zou gaan buigen voor God en zou komen met smeking en met geweën.

Want ondanks, dat u uw hart aan alles en iedereen hebt gegeven, klinkt toch het Woord van God: *Al hebt u met vele boeieleders geboeieerd*, dat betekent, al hebt u overspel gepleegd met alles en met iedereen, en al bent u getrouwd met de afgoden van deze wereld: *Keer nochtans weder tot Mij!*

U hebt geen enkel goed excuus als antwoord op deze vraag: Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart!

En daartegenover hebt u wel alle redenen om uw hart wel aan de Heere te geven. Ik zal een viertal redenen noemen:

a. Als u in de eerste plaats bedenkt Wie het is, Die het van u vraagt! Het is geen mens, het is Christus, het is de Drie-enige God, Die u vraagt om uw hart.

Wie zou durven weigeren?

Durft u te weigeren als God, als Christus aan u vraagt: Geef Mij uw hart?

Zal ik mijn Meester straks, als ik aan het einde van deze dag verslag doe in mijn verborgen gebed, moeten zeggen: Ik heb Uw aanzoek neergelegd, maar ze hebben geweigerd? Durft u zo'n aanzoek van de hemel te weigeren?

b. Als u in de tweede plaats bedenkt hoe weinig van u gevraagd wordt. Want er wordt geen heilig hart van u gevraagd, maar een onheilig hart. Geen levend hart, maar een dood hart. Geen hart vol vrede, maar een hart vol vijandschap.

c. En bedenk daarbij, in de derde plaats, de manier waarop de Heere het van u vraagt. Hij die u rechtens in stukken zou kunnen slaan in grote toorn, staat voor u en bidt en smeekt in alle vriendelijkheid. Hij gebruikt geen geweld. Hij zet niet het mes op uw keel. Hij gebruikt het geweld van Zijn liefde en van Zijn bewogenheid, als Hij zegt: Mijn zoon, mijn dochter, kom... geef Mij uw hart.

d. En bedenk daarbij, in de vierde plaats, wat u ook doet, u geeft uw hart toch aan iemand. Want wat dat betreft is er helemaal geen lijdelijkheid of afwachten mogelijk.

Weigeren betekent niet: niets doen. Dat betekent niet: wachten. Nee, weigeren betekent opnieuw: willens en wetens uw hart verpanden aan de duivel en aan de wereld.

O, wat weerhoudt u toch, om uw dode hart aan Christus te geven? Christus is uw hart zo waard. Waarom geeft u het aan een ander?

Misschien zegt u het opnieuw: Ja, maar ik *kan* mijn hart niet geven, want ik ben dood. Is dat wel werkelijk uw last? Want het is zo gemakkelijk gezegd, maar is het werkelijk uw last? Ik kan niet wederkeren, ik wil niet wederkeren. Ik kan niet geloven, ik kan niet bidden. Ik kan alleen maar de afgoden dienen.

Is het echt uw last? Wilt u eerlijk antwoorden voor God en uw hart? Hebt u ooit in alle ernst, in het verborgen *geprobeerd* uw hart aan de Heere te geven? Biddend op uw knieën? Anders hebt u geen enkel recht van spreken, als u dat nooit gedaan hebt.

Misschien zegt u: Ja, ik heb dat wel geprobeerd. Ik heb het al zo vaak geprobeerd. Biddend op mijn knieën. Maar ik voel in me: alles verzet zich er daartegen. Mijn hart is zo vol van vijandschap en het is zo hard.

Kom, buig dan opnieuw uw knieën en geef het niet op! Ga opnieuw, en kom voor het aangezicht des Heeren in uw verborgen gebeden, en beken en belijdt het eerlijk: Heere, mijn hart is een dood hart. Het is een vijandig hart. Het is een opstandig hart. Het is zo'n slecht hart. Het kan niet en het wil niet. En dat is niet Uw schuld. Maar dat is mijn schuld. Mijn dode hart is tegelijkertijd het bewijs van mijn veroordeling, van mijn terechte veroordeling. Maar, Heere, hier is mijn dode hart! Ik zie geen weg meer. Wat mij betreft is het hopeloos, maar neemt U toch alstublieft dat dode hart. O God, wees mij zondaar genadig!

Als u zo bidt, dan zult u ontvangen. Zo staat het in de Bijbel: *Bid, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.*

U, die niet kunt bidden: Denkt u ooit te kunnen bidden, zonder uw biddeloze hart aan de voeten van Christus te leggen?

U, die niet kunt geloven: Denkt u ooit te kunnen geloven, zonder uw ongelovige hart aan de voeten van Christus te leggen?

U, die beladen bent met zonde en schuld: Denkt u ooit uw hart te kunnen zuiveren, zonder dat hart (als bewijs van uw veroordeling) te leggen aan de voeten van Hem, Die het wil wassen in Zijn bloed?

In u is de dood, maar kom toch met uw dode hart, tot Hem die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Kom, met smeking en geweent, met schaamte op uw gezicht, met een gebogen hoofd tot Hem en u zult niet afgewezen worden.

U zult in alle zondaarsliefde ontvangen worden. En Hij zal u uit eenzijdige en onbegrijpelijke genade een nieuw hart geven. Niet om iets in u, want in u is de dood. In u is geen verdienste, geen waardigheid, maar Hij zal het u uit enkel genade geven.

Verloren zondaren wordt deze weg gewezen. Er is maar één weg, en dat is met uw dode hart en met uw verloren leven tot Christus te komen. Hij is de Weg en de Waarheid en het Leven.

En als u komt, zal Hij u schenken alles wat u ontbreekt. Ook licht in uw ogen, om met dat licht en met nieuwe ogen te lezen in de Schrift en terugkijkend op uw leven, te zien dat het waar is wat de Heere Jezus heeft gezegd: *Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen.*

Dan zult u zien, achteraf, dat het niet uw liefde was, de liefde van uw hart, maar dat het was, zoals de apostel zegt: *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.*

En als u nu vraagt hoe u komen moet en mag, dan zeg ik met Matthew Henry het volgende. Ik zal het u voorlezen. Wat moet u antwoorden op deze vraag? 'Mijn zoon geef Mij uw hart!'

Hij zegt dit: *U moet dadelijk antwoorden, Mijn Vader, neem mijn hart, (weet u wel, dat dode hart, dat vijandige hart) zoals het is en maak u het zoals het wezen moet. Neem er bezit van en richt Uw troon op in mijn hart.*

4. In de vierde plaats, gemeente, een viertal **persoonlijke vragen** aan het adres van u en mij allemaal.

a. De eerste vraag: Hebt u, uw hart al aan Christus gegeven?

Hebt u, uw hart aan Christus gegeven?

Misschien zegt u bij uzelf, ja, maar hoe kan ik dat nu weten?

Dan roep ik jullie ervaring, jongelui, er maar bij. Wanneer weet je, dat je je hart aan iemand hebt gegeven? Dat weet je toch als geen ander?

Die ander is voortdurend in je gedachten. Je kunt eigenlijk niet zonder hem of haar. Steeds wil je die ander behagen. Steeds wil je het die ander naar de zin maken. En je hoopt dat de liefde in je eigen hart ook aangewakkerd zal worden. Dat het een vuur zal worden, dat je hele hart in beslag zal nemen.

Je wilt de ander geen moeite aandoen. Je wilt hem of haar niet beledigen of laten beledigen. En als je een aanzoek krijgt van iemand anders, dan zeg je resoluut: nee! Kortom, de liefde vervult het hele hart.

Als dat niet zo is en je hebt verkering met iemand, dan kun je het beter nu maar gelijk uitmaken. Liefde moet een heel hart in beslag nemen.

Als u die liefde *niet* kent, dan hebt u uw hart niet aan Christus gegeven. Wat u ook doet en wat u ook spreekt, als u deze liefde niet kent, dan heb u uw hart niet aan Christus gegeven.

Als u die liefde *wel* kent, dan kunt u begrijpen dat de bekende dominee Andrew Gray, als hij aan deze liefde denkt, in verrukking uitroept: *O, had ik duizend harten om ze aan Christus te geven, had ik duizend ogen om op Hem te zien, had ik duizend handen om Hem te dienen, had ik duizend voeten om in Zijn wegen te gaan.*

Want dat is de andere kant. Het is onmogelijk dat wij ons hart aan Christus zouden gegeven hebben en niet onze oren, onze ogen, onze mond, onze handen, onze voeten, ja, alles van ons.

Het is onmogelijk enerzijds te denken en te zeggen dat we ons hart aan Christus gegeven zouden hebben en tegelijkertijd, om bij dit hoofdstuk Spreuken 23 te blijven, en tegelijkertijd te verdwalen in de onwettige liefde van de vreemde vrouw. Of tegelijkertijd ons mee te laten voeren door de verleiding van de alcohol, die ook in onze kringen, ook in onze Gereformeerde Gemeenten, zijn duizenden verslaat.

De liefde tot de wereld en de liefde tot Christus zijn onverenigbaar. Als u een vriend bent van de wereld, bent u een vijand van Christus.

De liefde van Christus en onze zeer beperkte wederliefde tot Hem aan de ene kant en de liefde tot de zonde en de wereld zijn onverenigbaar.

Het kan niet anders! De liefde van Christus en de liefde tot Christus zijn de nekslag voor de liefde tot de wereld en de liefde tot de zonde.

2. Een tweede vraag: Als u uw hart niet gegeven hebt aan Christus, aan wie hebt u het dan wel gegeven?

Als u uw hart niet aan Christus gegeven hebt, aan wie dan wel?

Staat het op uw bankrekening? Ligt het in uw kluis? Ligt uw hart bij uw krimpande beleggingsportefeuille? Ligt uw hart in uw hobbyschuur? Hangt het in uw kledingkast? Zit het thuis, stiekem verstopt onder de kurk van de fles?

Is uw hart, bent u zelf (misschien wel verborgen voor de mensen) een stiekeme bezoeker, een vaste gast in een kroeg, elders, waar u iedere week uzelf bedrinkt tot dronkenschap toe?

O, bedenk, wat de Spreukendichter zegt: In uw einde, zal de drank u bijten als een slang en steken als een adder!

Of ligt uw hart stiekem in het bed van een onwettige vriend of vriendin? O, bedenk wat de Spreukendichter zegt: Hij of zij is een diepe gracht en als u daarin valt, dan komt u er nooit meer uit!

O, aan wie toch hebt u uw hart gegeven? Aan anderen en niet aan Christus? Terwijl Hij de Enige is, Die de liefde van uw hart zo waard is!

3. Een derde vraag: Wanneer wilt u, uw hart aan Christus geven?

Wanneer denkt u, uw hart aan Christus te geven?

Ik zal het maar direct zeggen! Het is *nu* of misschien wel *nooit*!

Als u een huwelijksaanzoek krijgt en u zegt: nee, dan weet u niet of de betreffende persoon ooit nog een keer bij u langs zal komen.

Heden, vandaag vraagt Christus uw hart!

De evangeliekalender kent maar één dag en dat is... *heden*.

Het is een duivelse kalender, die dat ene moment één dag heeft verschoven en daar *morgen* van gemaakt heeft.

Ik roep uw geweten tot getuige: hoe vaak hebt u niet bij uzelf gezegd: 'Ja, het is waar!

Morgen, morgen ga ik daaraan denken.'

Nee, zegt het Evangelie: heden!

Als dit hemelse liefdesaanzoek u ongeraakt laat, dan zal niets u kunnen overtuigen. Dan zal niets uw hart kunnen buigen.

U wordt genodigd als een dode vijand, als een ellendige worm, om uit enkele Goddelijke genade een huwelijk aan te gaan, met de schoonste van alle mensenkinderen, Jezus Christus.

Maar als u dat te min is, kies dan het slechtste van de wereld, kies dan het schuim van de wereld!

Maar, o, doe het toch niet!

Bedenk, de dag van heden gaat voorbij! En dan is het morgen! Als het ooit morgen wordt! O, geeft toch heden uw hart, uw dode en vijandige, niet aan de duivel en niet aan de wereld, maar aan Christus!

d. Een vierde vraag: Gaat dat geven van het hart aan Christus altijd op dezelfde manier? Is dat bij iedereen hetzelfde? Gaat dat bij iedereen gelijk?

Die vierde vraag, gemeente, is een moeilijke vraag. Ik zou niet zo gemakkelijk antwoord durven geven, als de bekende dominee Alexander Comrie daar niet iets over geschreven had. Juist in het verband van deze tekst. En ik wil u dat graag voorlezen. Het is een citaat en het is van Comrie. Het komt uit een van zijn boeken, het 'ABC des geloofs'.

Bij sommigen is dat geven van het hart (zo schrijft hij) een kwestie van een punt des tijds, van een ogenblik, in alle rust, zonder veel of herhaalde worstelingen over hun staat, over het feit kinderen des toorns te zijn. Er gaat zoveel goddelijk licht op in hun ziel, dat ze als Zacheüs hun hart aan de Heere geven. Zijn oprechtheid is wel gebleken, in zijn gulle liefde voor Jezus en in zijn liefde tot rechtvaardigheid.

Anderen, velen blijven lang in wettische werken, net als Paulus, voor zij hun hart aan de Heere geven. Hoewel dit Gods weg is met zeer velen, mogen zij de eersten niet verdacht maken. Kennelijk was uw hart weerbarstiger, omdat u zo zacht niet behandeld bent.

Bij dat geven van het hart is de één zeer geraakt en aangedaan, de één druipt weg in tranen, de ander niet, maar daar gaat het niet om. Anderen geven hun hart meer uit overreding. Sommigen zijn vrolijk en ervaren grote vrede, maar ook dat is niet de kern. Het komt aan op de opdracht en op het geven van het hart.

Dat geven van het hart is ten diepste niet anders dan een daad van het geloof, door God geschonken.

Zegt en antwoordt op zulk een goddelijke eis: Zie, tot U komen wij, o Koning der heerlijkheid. Geheel ons hart en persoon geven wij U, opdat het U tot een eigendom mag zijn tot in alle eeuwigheid.

Tot zover Comrie.

Ter afsluiting gemeente,

Misschien heeft de preek van vanmorgen/-middag u wel geërgerd. Dat kan ik begrijpen, want het Evangelie van vrije genade van Jezus Christus is voor dode zondaren, is voor de Joden, is voor rechtzinnige kerkmensen van de Gereformeerde Gemeenten, een grote ergernis.

En voor de Grieken, voor de verstandige mensen, voor de verstandige leden van onze kerk, is het een grote dwaasheid.

Maar voor hen die geloven, is het een kracht Gods tot de zaligheid.

Misschien had u gehoopt, dat u bij alle drang van het Evangeliewoord, toch uiteindelijk met een geruststelling naar huis zou kunnen gaan. Met de gedachte: 'Ja, het is allemaal waar, Mijn zoon, geef Mij uw hart..., ja, dat is waar... Maar... ik kan er ook niks aan doen, God moet het doen.'

Maar ik zal u niet geruststellen, want de Rechter staat voor de deur!

Hij, zal uw Rechter zijn, die nu in alle vriendelijkheid staat aan de deur van uw hart en zegt: 'Doe mij open, mijn zoon, mijn dochter, geef Mij toch uw hart!'

Als u dan vandaag één excuus zou willen gebruiken, dan mag dat van me. Maar dan moet u eerlijk en oprecht zijn. Dan moet u een excuus gebruiken, dat u ook op de lippen durft te nemen in de dag der dagen. Als u staat voor de grote rechterstoel en blikken zult in de ogen van het Lam. Dan zult u liefde zien, maar gekrenkte liefde, vertrapte liefde. Dan zal vuur, en bliksem, en toorn stralen uit de ogen van het Lam.

Ik roep u in gedachte op, voor die grote rechterstoel in dat ene punt des tijds aan het begin van die eindeloze eeuwigheid.

Zult u de euvele moed hebben, om te zeggen tegen God en tegen Christus: U hebt me niet genodigd!? U, Heere Jezus, bent tot mij niet gekomen?

Zult u de euvele moed hebben, om uw vinger uit te steken en te zeggen: U hebt het wel gezegd, Mijn zoon, mijn dochter geef mij uw hart, maar U wist toch ook..., dat ik dat niet kon!?

U zult de moed niet hebben. U zult verstommen in dat gericht. En alle mensen die hier tegenwoordig zijn, zullen daarbij staan. Zij zullen tegen u getuigen, dat u heden en vele malen hiervoor genodigd bent, met die liefdevolle nodiging, 'Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart', maar dat u willens en wetens uw hart aan een ander hebt gegeven. En ik zal daar ook bij staan, en ik zal zeggen, dat ik de liefde van mijn Meester aan uw hart heb gelegd en Zijn huwelijksaanzoek heb proberen te vertolken. Maar dan zal blijken dat u niet gewild hebt. Dat u geweigerd hebt.

O, nu u Zijn stem dan heden hoort, geloof toch zijn heil- en troostrijk woord, voordat het te laat is! Buig toch de knie van uw hart en zeg: Heere, neem toch mijn hart! Dat dode hart, dat vijandige hart en maakt U het alstublieft zoals het wezen moet?

U, die door genade uw hart aan Christus hebt gegeven. Als u eerlijk bent, en terug kijkt, kunt u niet anders zeggen dan dit: U, Heere, hebt mij overreed. U hebt mij het hart genomen.

En nu Hij Zijn huwelijk in eenzijdige, Goddelijk liefde met u is aangegaan, nu mag dit uw troost zijn, dat niets die liefde kan verbreken.

Want het is een liefde die van één kant komt, niet van twee kanten. Wij hebben Hem lief, zegt Johannes, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Die eenzijdige band van Goddelijke liefde is niet te verbreken. Paulus zegt: *Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.*

Laten we veel verlangen naar de dag waarop de ondertrouw van dit leven, door Gods genade, zal overgaan in de dag van de bruiloft. Onze Meester zal ons met open armen ontvangen: *Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.*

O, verwacht toch die dag, zie toch uit naar die dag, met groot verlangen, om altijd met Christus te zijn.

Tot slot: Liefhebbers van de wereld, liefhebbers van de duivel, liefhebbers van u zelf.
Kan de gedachte aan de liefde van deze Heere en Zaligmaker uw hart niet verbreken?
O, geef toch heden uw dode hart aan Christus!
Als u heden opnieuw weigert, dan weet ik niet of u ooit nog opnieuw genodigd zult worden.

Amen.

Slotzang Psalm 86:6

Leer mij naar Uw wil te handelen,
'k Zal dan in Uw waarheid wandelen;
Neig mijn hart, en voeg het saâm
Tot de vrees van Uwen naam.
HEER, mijn God, ik zal U loven,
Heffen 't ganse hart naar boven;
'k Zal Uw naam en majesteit
Eren tot in eeuwigheid.